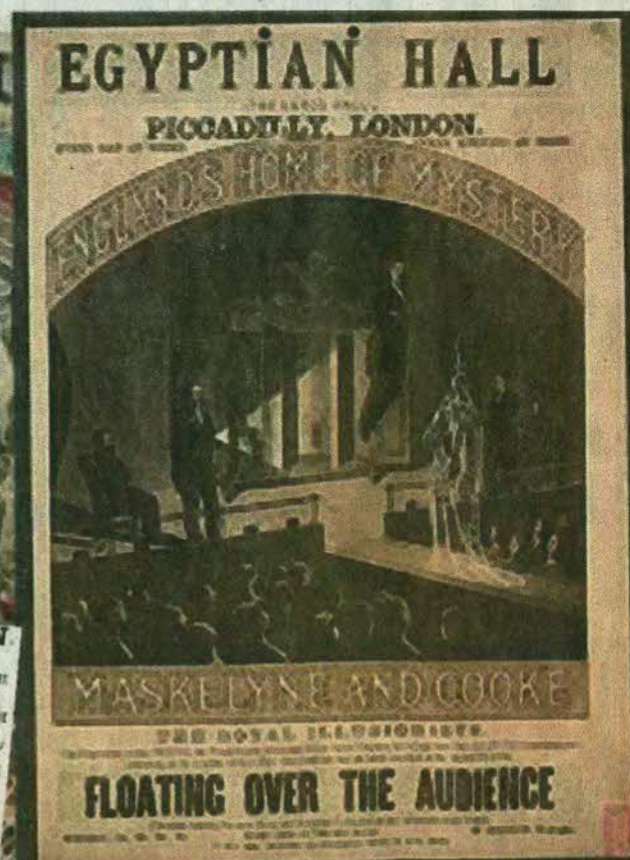

กาลครั้งหนึ่ง...นานมาแล้ว

แฟดสยาม (13)

เงินไหลนอง ทองไหลมา

ท่านผู้อ่านที่เพิ่งเปิดมาประสบพบตำนานระดับ
โลกตรึงนี้ ผู้เขียนขอฉายหนังย้อนกลับให้ทราบ
ว่า แผลต๋ายอิน-จัน ที่ลำตัวติดกัน (Cojoined Twins)
จากปากน้ำแม่กลอง สมุทรสาคร แห่งสยามประเทศ
อายุราว 18 ปี ได้ถูกพ่อค้าชาวอังกฤษชื่อ โรเบิร์ต
ฮันเตอร์ (Robert Hunter) และกับตันเรือชาวอเมริกัน
ชื่อ เอเบล คอฟฟิน (Abel Coffin) เช้าเอาตัวไปแสดง
คนประหลาดตัวติดกัน ในยุโรปและอเมริกา มีสัญญา
2 ปี 6 เดือน

เด็กแฝดจากเมืองแม่กลองคู่นี้เกิดมาตัวเชื่อมติด
กันด้วยท่อนเนื้อ เมื่อโตขึ้นท่อนเนื้อตรงหน้าอกนี้ (หรือ
จะเรียกว่ากระดูกอ่อน) จะขยายตัวตามอายุ ยาวสุด
ประมาณ 6 นิ้ว วัดเส้นรอบวงของท่อนเนื้อตรงนี้ได้
ประมาณ 4 นิ้ว (ดูภาพ)

ฝรั่งนำไปทำโฆษณาว่าเป็นอสูรกาย (Monster) บ้าง
ก็เรียกว่าสุดยอดสิ่งประหลาดที่มีชีวิต (The Greatest
Living Curiosities) หรือ Siamese Double Boys
เพื่อปลุกเร้าให้คนมาเสียเงินดูตัวเป็นๆ ทำเงินเลี้ยงตัว
ได้ในอเมริกา

ตระเวนโชว์ตัวมาชะโงกซอน ไปแสดงโชว์ใน
อังกฤษนาน 15 เดือน ชีวิตมีหวาน มีชม มีรัก มีศอก
เก็บเงินได้พอสมควร โดนเจ้านายฝรั่งอมค่าตัวไปบ้าง
ผ่านมาเกือบ 3 ปี อายุจะครบ 21 ปีบริบูรณ์ แผลหนุ่ม
ฟิง พุด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษได้แบบเข้าที่เข้าทาง
การแสดงที่เป็นธุรกิจที่ผ่านมา แผลหนุ่มพบว่า
นางชูชาน คอฟฟิน ที่เป็นเสมือนเจ้าแม่เจ้าของกิจการ
ตุงตุงการเงินตลอด ทำให้ชีวิตผืดเคืองไม่น้อย จะ
ขอเจรจาด้วยก็ป้ายเปี้ย

เมื่อ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2435 อิน-จันส่งจดหมาย
ไปหานางชูชาน คอฟฟิน ประกาศแยกทาง ไม่ขอ
ร่วมงานอีกต่อไป แผลหนุ่มจะขอทำธุรกิจโชว์ตัวเอง
ในอเมริกา แต่ก็ยังมีทีมงานเดิม คือ นายแฮริสคอย
ประสานงานให้

นางชูชานโกรธจัด เพราะถือว่กับตันคอฟฟิน สามิ
นักเดินเรือ ไปเอาตัวแฝดมาจากเมืองแม่กลองมาทำ
เงินในอเมริกา

นับแต่นั้นมา คนประหลาดตัวติดกันจากสยามถือได้
ว่าหลุดพ้นจากสัญญาธุรกิจทั้งปวงที่เคยทำไว้ในเมือง
สยามเมื่อราว 3 ปีก่อน

1 มิถุนายน พ.ศ.2375 ณ เมืองบัฟฟาโล รัฐนิวยอร์ก
คือกำหนดการรอบปฐมทัศน์ที่จะเปิดแสดงตัว โดยเป็น
ธุรกิจของตัวเอง ไม่มีเจ้าแม่มาหักค้ำหัวคิวให้หงุดหงิด
อีกต่อไป เรียกให้โก้ว่า เป็นการปรับโครงสร้างการทำ
ธุรกิจใหม่ เพื่อต้องการให้มีผลกำไรมากขึ้น

พาหนะที่ใช้เดินทางเป็นเรื่องสำคัญที่สุด นายแฮริส
ทำหน้าที่เป็นคนกลาง เจรจาขอซื้อม้าและรถเทียมม้า
จากนางชูชานด้วยเงิน 103 เหรียญ ส่วนช่างซ่อมรถ
ม้าที่ชื่อนายทอม โดเออร์ ที่ติดตามคณะมาตลอดก็ไม่
จ้างต่อ เปลี่ยนเป็นนายโทมัส ครอบเกอร์ (Thomas
Crocker) มาทำหน้าที่แทนเพราะเรียกค่าจ้างราย
เดือนถูกกว่า

พื้นที่ที่จะตระเวนโชว์ตัว เก็บเงินในช่วงแรก คือ
บริเวณรัฐทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอเมริกา คือ
นิวยอร์ก เพนซิลเวเนีย เวอร์จิเนีย นิวเจอร์ซีย์ ทั้งหมด
นี้ทีมงานจะร่อนเร่พเนจรไปในช่วง 6 เดือน ถ้าเป็น
สุภาวศิโยโบราณเรียกว่าเก็บเบี้ยใต้ถุนร้านครับ คือ
แสดงไปเรื่อย ได้เงินมาบ้างน้อยบ้าง ก็เอามาขาย

กาลครั้งหนึ่ง...นานมาแล้ว

แฝดสยาม

เงินไหลนอง ทอง

ที่น่าสนใจที่สุดคือคำชี้การ ซึ่งอิน-จันไม่ได้สู้บิการ
แต่ด้วยความเป็นนักธุรกิจผู้ชีวิต อิน-จันซื้อชี้การไป
จำหน่ายพร้อมตัวเข้ามการแสดง พอทำกำไรได้
ระหว่างการเดินทาง เรียกว่ามีสายเลือดของนักธุรกิจ
อัดแน่นเต็มตัว

ชีวิตของแผลหนุ่มที่อายุครบ 21 ปีในอเมริกา ผ่าน
ตัวเองจากคนเลี้ยงเบ็ด หาบปลา แถวปากน้ำแม่กลอง
ไปตระเวนใช้ชีวิตทำธุรกิจโนอเมริกา เดินทางไปเมือง
เล็กเมืองใหญ่ไปหมด

บัญชีรายจ่ายค่าเช่าเรือพายที่น้ำตกในแอองการา
4.31 เหรียญ บ่งบอกว่าอิน-จันตระเวนขึ้นไปเหนือสุด
ของรัฐนิวยอร์ก และเดินทางไปถึงน้ำตกในแอองการาที่
เป็นน้ำตกขนาดมหึมาที่มีมันต์เสน่ห์ดึงดูดผู้คนจากทั่ว
โลกให้ไปชม แล้วเดินทางทะเลเข้าไปในแคนาดา ทั้งตอน
เหนือและตอนใต้ นับว่าคนประหลาดตัวติดกันคู่นี้คือ
นักเดินทางระดับโลกที่น้อยคนนักจะได้มีโอกาสเช่นนี้

ส่วนค่าสุทแบบผ้าบางนั้น ตอนอยู่อเมริกาแผลอิน-

ข่าวมาจากนางนากหรือไม่ แม่และพี่น้องในครอบครัว
ที่บ้านแพริมน้ำที่แม่กลองสบายดีหรือไม่?

อิน-จันทนไม่ไหวใจจะขาด จึงขอร้องให้นาย
แฮริส (ที่ทำหน้าที่เลขานุการ) มีจดหมายหลายฉบับไปหา
นายเดวิส (เลขานางคอฟฟิน) เพื่อวิงวอนขอทราบ
ข่าวจากแม่ที่บ้าน

แต่ไม่เคยได้รับคำตอบ

สันนิษฐานตรงนี้ได้ว่านางคอฟฟินยังโกรธแผล
อิน-จันที่แยกตัวออกไปแบบไม่กรวดน้ำคว่ำขันให้แก่นัก
แผลหนุ่มมองไม่เห็นหนทางที่จะได้รับข่าวจากแม่เลย
ช่วงเวลานั้นเป็นยุคสมัยในหลวง ร.3 ของสยามครับ

สยามประเทศยังไม่มียุทธประณัย ถ้าอิน-จันส่ง
จดหมายมาก็ไม่ทราบจะจำหน่ายของยังไป บ้านเลขที่
ทะเบียน ตรอกชอกชอย ก็ยังมีได้กำหนด ข้อสำคัญ
คือไม่มีบุรุษไปรษณีย ไปรษณียสยามมาเริ่มต้นในสมัย
ในหลวง ร.5 ครับ

เรื่องความกินแหนงแคลงใจ เรื่องเงินส่วนแบ่ง

1 มิถุนายน พ.ศ.2375 ณ เมืองบัฟฟาโล รัฐนิวยอร์ก คือกำหนดการรอบปฐมทัศน์ที่จะเปิดแสดงตัว โดยเป็นธุรกิจของตัวเอง ไม่มีเจ้าแม่มาหักค่าหัวคิวให้หงุดหงิดอีกต่อไป เรียกให้ได้ว่า เป็นการปรับโครงสร้างการทำธุรกิจใหม่ เพื่อต้องการให้มีผลกำไรมากขึ้น

พาหนะที่ใช้เดินทางเป็นเรื่องสำคัญที่สุด นายแฮริสทำหน้าที่เป็นคนกลาง เจรจาขอซื้อม้าและรถเทียมม้าจากนางซูซานด้วยเงิน 103 เหรียญ ส่วนช่างซ่อมรถม้าที่ชื่อนายทอม โดเออร์ ที่ติดตามคณะมาตลอดก็ไม่จางต่อ เปลี่ยนเป็นนายโทมัส ครอบเกอร์ (Thomas Crocker) มาทำหน้าที่แทนเพราะเรียกค่าจ้างรายเดือนถูกกว่า

พื้นที่ที่จะตระเวนโชว์ตัว เก็บเงินในช่วงแรก คือบริเวณรัฐทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอเมริกา คือ นิวยอร์ก เพนซิลเวเนีย เวอร์จิเนีย นิวเจอร์ซีย์ ทั้งหมดนี้ทีมงานจะร่อนเร่พเนจรไปในช่วง 6 เดือน ถ้าเป็นสฤาษิตไทยโบราณเรียกว่าเก็บเบี้ยใต้ถุนร้านครับ คือแสดงไปเรื่อย ได้เงินมากบ้างน้อยบ้าง ก็อดอมสละสมไปทีละเล็กละน้อย ไม่ดูถูกเงินเมื่อน้อยนิด

วันเวลาผ่านไป อิน-จันพบว่าตัวเองขึ้นใจ มีเงินรายได้แบบคนมีอันจะกิน เดินยิ้มทั้งวัน กินก็อ้ม นอนก็หลับ ทุกคนในทีมงานพลอยมีความสุขกับธุรกิจครั้งนี้ นายแฮริสมีทักษะทางการบัญชี เลยทำให้รายรับรายจ่ายมีความชัดเจนสบายใจด้วยกันทุกฝ่าย

ท่านผู้อ่านเอ๋ยครับ ว่าสมมติบัญชีรับ-จ่ายของอิน-จัน ปัจจุบันซึ่งคุณอริยา จินตพานิชการ นำมาเรียบเรียงไว้ในหนังสือ คู่กันนิรันดร์ ซึ่งผู้เขียนขอถ่ายทอดมาบางส่วน

ค่าชิการ์ 500 มวน ราคา 9 เหรียญ ค่าเช่าเรือพายที่น้ำตกในแอองการา 4.31 เหรียญ ค่าม้าขี่ม็อบ 72.50 เหรียญ ค่าสูทแบบผ้าบาง 13.50 เหรียญ ค่าหนังสือ ค่าปืนพกยี่ห้อล็กกี้ 2 กระบอก ค่าปืนไรเฟิล 1 กระบอก ฯลฯ

รายรับ รายจ่าย ทุกอย่างปรากฏในบัญชี

ที่น่าสนใจที่สุดคือค่าชิการ์ ซึ่งอิน-จันไม่ได้สูบชิการ์ แต่ด้วยความเป็นนักธุรกิจผู้ชีวิต อิน-จันซื้อชิการ์ไปจำหน่ายพร้อมตัวเข้าชมการแสดง พอทำกำไรได้ระหว่างการเดินทาง เรียกว่ามีสายเลือดของนักธุรกิจอัดแน่นเต็มตัว

ชีวิตของแฟดหนุ่มที่อายุครบ 21 ปีในอเมริกา พันตัวเองจากคนเลี้ยงเบ็ด หาลา แลวปากน้ำแมกลองไปตระเวนใช้ชีวิตทำธุรกิจในอเมริกา เดินทางไปเมืองเล็กเมืองใหญ่ไปหมด

บัญชีรายจ่ายค่าเช่าเรือพายที่น้ำตกในแอองการา 4.31 เหรียญ บ่งบอกว่าอิน-จันตระเวนขึ้นไปเหนือสุดของรัฐนิวยอร์ก และเดินทางไปถึงน้ำตกในแอองการาที่เป็นน้ำตกขนาดมหึมาที่มีมันต์เสนาห์ดึงดูดผู้คนจากทั่วโลกให้ไปชม แล้วเดินทางทะเลาะเข้าไปในแคนาดา ทั้งตอนเหนือและตอนใต้ นับว่าคนประหลาดตัวติดกันคู่นี้คือนักเดินทางระดับโลกที่น้อยคนนักจะได้มีโอกาสเช่นนี้

ส่วนค่าสูทแบบผ้าบางนั้น ตอนอยู่อเมริกาแฟดอิน-จันใส่สูทในบางโอกาส แต่ยังคงไว้ผมเปียยาวถึงกลางหลัง เท่ซะมัด

ธุรกิจการโชว์ตัวที่เรียกว่าโชว์ประหลาด (Freakshow) ในอเมริกาได้สร้างความแข็งแกร่ง ความเป็นผู้ใหญ่ ความคิดอ่านหล่อหลอมเด็กจากท้องนาสยามให้เป็นหนุ่มอเมริกันไปแล้ว การแสดงบนเวที มีการหยอกล้อพูดคุยกับคนดู สร้างความบันเทิงได้ มีลูกเล่น ลูกยาทุกครั้งที่เล่นประทับใจ

อิน-จันมีเพื่อนอเมริกันที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับธุรกิจหลากหลาย เพราะแฟดเป็นผู้มีอิทธิพล และมีเพื่อนสนิทมากเป็นผู้พิพากษาคณะหนึ่งชื่อ เจสซี เกรฟส์ (Jesse Graves) เขียนจดหมายติดต่อกัน ปกิษาหาหรือใช้ชีวิตแบบสบายๆ ตลอดเวลา แต่อีกใจหนึ่งก็ยังหวนระลึกถึงนางนาก แม้มั้งเกิดเกล้าที่เมืองแมกลองทุกเมื่อเชิ้อวัน

อิน-จันถึงแม้จะตัดสายสัมพันธ์ทางธุรกิจกับกับตันและนางซูซาน คอฟฟินแล้ว แต่ก็ยังต้องง้อและแอบรอกคอยว่ากับตันคอฟฟินที่เดินเรือไปเมืองสยามจะมี

ข่าวมาจากนางนากหรือไม่ แม่และพี่น้องในครอบครัวที่บ้านแฟรินน้ำที่แมกลองสบายดีหรือไม่?

อิน-จันทนไม่ไหวใจจะขาด จึงขอร้องให้นายแฮริส (ที่ทำหน้าที่เลขานุ) มีจดหมายหลายฉบับไปหานายเดวิส (เลขานางคอฟฟิน) เพื่อวิงวอนขอทราบข่าวจากแม่ที่บ้าน

แต่ไม่เคยได้รับคำตอบ

สันนิษฐานตรงนี้ได้ว่านางคอฟฟินยังโกรธแฟดอิน-จันที่แยกตัวออกไปแบบไม่กรวดน้ำคว่ำขันให้แกกันแฟดหนุ่มมองไม่เห็นหนทางที่จะได้รับข่าวจากแม่เลย ช่วงเวลานั้นเป็นยุคสมัยในหลวง ร.3 ของสยามครับ

สยามประเทศยังไม่มีระบบไปรษณีย์ ถ้าอิน-จันส่งจดหมายมาก็ไม่ทราบจะจำหน้าของยังงิ บ้านเลขที่ ทะเบียน ตรอกซอกซอย ก็ยังมิได้กำหนด ข้อสำคัญคือไม่มีบุรุษไปรษณีย์ ไปรษณีย์สยามมาเริ่มต้นในสมัยในหลวง ร.5 ครับ

เรื่องความกินแหนงแคลงใจ เรื่องเงินส่วนแบ่งที่ผ่านมา ยังเป็นหนามยอกอกระหว่างแฟดกับนางคอฟฟิน ตามบันทึกประวัติศาสตร์พบว่ายังมีการเขียนจดหมายต่อว่าต่อขานกันไป-มาอีกหลายฉบับแบบเผ็ดร้อน ในลักษณะกล่าวหาซึ่งกันและกัน อุปสรรคใหญ่คือการไม่ได้พบหน้าและไม่ได้แสดงหลักฐานการเงินแบบเปิดเผยต่อกัน เพราะต้องเดินทางตลอดเวลา ข้อมูลทุกอย่างติดต่อทางจดหมายเท่านั้น

ท่านผู้อ่านคนไทยคงเห็นตรงกันนะครับว่า กิจการไปรษณีย์ในอเมริกายุคนั้นมีประสิทธิภาพสูงมากและเชื่อถือได้

เรื่องราวความขัดแย้งบานปลายถึงขนาด มีการไปสืบค้นชุดคู้ว่า เมื่อ 3 ปีก่อนตอนที่นายฮันเตอร์และกับตันคอฟฟินไปทำสัญญาเช่าตัวแฟดมาแสดงนั้น แฟดได้ลงนามเองหรือเปล่า สัญญาเช่าตัวนานแค่ไหนกัน ข้อความในสัญญาหมกเม็ดซ่อนเงมอะไรไว้ และนางนากได้รับเงิน 1,600 บาท แล้วหรือไม่?

เรื่องราวเหล่านี้บานปลาย ที่คนไทยใช้ศัพท์ Go So Big แปลแบบสำนวนไทยว่า ไปกันใหญ่ (สำนวนนี้ใช้

(13)

ไหลมา

แบบๆๆ สำหรับคนไทยนะครับ ฝรั่งเศสไม่รู้เรื่อง)

และแล้วอยู่มาวันหนึ่ง อิน-จันก็ได้รับจดหมาย ลงวันที่ 24 กันยายน พ.ศ.2375 จากกับตันเฮล (อดีต ผู้จัดการส่วนตัวของแฟดที่ขอแยกทางไปก่อน) ข้อความว่า

กับตันคอฟฟินกำลังเดินทางจากบอสตันในคืนนี้ เพื่อมาพบคุณ

กับตันคอฟฟินไม่ได้พบอิน-จันมาราว 2 ปี เพราะ ต้องไปเดินเรือทะเล ที่จะเดินทางมาพบเพื่อ เคลียร์ปัญหาที่คาใจเรื่องเงินรายได้ และมาเกลี้ยกล่อม ให้แฟดหนุ่มกลับมาร่วมงานกันใหม่อีกครั้ง คราวนี้จะพา ไปแสดงตัวที่ปารีส พร้อมทั้งยืนยันว่าสัญญาที่ทำไว้กับ รัฐบาลสยามนั้นระบุว่า จะนำตัวแฟดออกมาแสดงเป็น เวลา 7 ปี ส่วนที่บอกกับนางนากว่าจะนำตัวมาแสดง 2 ปีครั้งนั้น ก็เพื่อให้นางนากสบายใจเท่านั้น

ในระหว่างตระเวนโชว์ตัวในอเมริกา วันหนึ่ง นาย แอริสที่ทำหน้าที่เพื่อนของแฟดได้ไปยื่นเรื่องต่อสภา รัฐเวอร์จิเนีย เพื่อขอยกเว้นภาษีการแสดง โดยเขียน คำร้องว่าเป็นการแสดงของมนุษย์ประหลาดจากสยามนี้ มีความเสี่ยงสูง เนื่องจากมีรายได้ไม่แน่นอน แต่ละ ครั้งจะมีคนดูในเมืองเล็ก เมืองใหญ่จำนวนไม่เท่ากัน

นายแอริสบรรยายในคำร้องต่อทางการรัฐ เวอร์จิเนียแบบนักร้องมืออาชีพต่อไปว่า บางเมืองที่ ไปไม่มีคนดู ที่ผ่านมากคนอเมริกันที่มาดูการแสดงล้วน เป็นคนชั้นล่างแบบบ้านๆ คณะของแฟดมิได้ไปเปิด การแสดงในโรงแรมโก้หรูแต่อย่างใด แดมยังทวงบุญ คุณอีกว่า เป็นการให้ความรู้แก่สาธารณชนแบบที่หา ดูที่ไหนไม่ได้

ผู้เขียนคิดว่า ฟังดูแล้วก็มีเหตุผลน่ารับฟังนะ ครับ

การยื่นคำร้องขอยกเว้นภาษีดังกล่าว เป็นประเด็น ร้อนฉ่าทันที เพราะคำตัดสินจะส่งผลต่อธุรกิจหลาย แขนง

และแล้ว ชาวลึกลับชั้นหนึ่งไปปรากฏในหนังสือพิมพ์ โดยบรรยายความทำนองว่า ไอ้เจ้าแฟดอิน-จันคน ประหลาดนี้แหละ กับตันคอฟฟินและนายฮันเตอร์เป็น คนไปซื้อตัวเป็นๆ มาจากสยาม เพื่อมาแสดงตัวหาเงิน นะ คนรับเงินก้อนนี้คือแม่ของเด็ก ไม่เห็นจะต้องยกเว้น ภาษีให้มันเลย

เรื่องที่ทำให้เรื่องราวบานปลายออกไปเหมือนไฟ ลามทุ่ง เพราะเกิดการตีความต่ออีกว่า แฟดอิน-จัน มีสถานะเป็นทาสหรือไม่?

กระแสด้านที่โฟล์มาแฉว่าเด็กแฟดคู่นี้แม่เค้า ขายมาทำเงินในอเมริกาตรงนี้ สันนิษฐานว่าน่าจะ มาจากกับตันคอฟฟินที่ผิดหวังจากการเจรจาซื้อพื้น ุรกิจกับอิน-จันนั่นเอง

เอกสารของนายออร์เซอร์ (Joseph A. Orser) ยัง ระบุนึกว่า การปรากฏตัวเป็นๆ ของอิน-จัน เวลานั้นใน อเมริกา เป็นการจุดประกายความคิดให้กับสังคมคน อเมริกันได้พอสมควร เพราะอเมริกายุคอยู่ในระยะพักตัว สร้างรัฐชาติขึ้นมา เหมือนเด็กกำลังตั้งไข่ พวกเพียร เรียนรู้เพื่อนมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนโลกใบนี้ มนุษย์บน โลกใบนี้ยังไม่มีโอกาสเดินทางมากนัก มีแต่ภาพเขียน และบอกเล่าเรื่องราวด้วยตัวหนังสือ

อิน-จันคือสิ่งมีชีวิตที่แสนมหัศจรรย์ที่สุด ที่ไม่มีใคร ในอเมริกาเคยเห็นมาก่อน (ชาวสยามในสมัยนั้นมาจน ทุกวันนี้ ก็ไม่มีใครเคยเห็น) แดมมาใช้ชีวิตเคียงคู่ ปรับ วัติชีวิตเข้ากับคนอเมริกันได้เป็นอย่างดี จึงกลายเป็น มนุษย์มีค่าที่น่าเมียงมอง

เหมือนกับทุกวันนี้ที่เราดูหนังที่มีมนุษย์ต่างดาว มี สัตว์ประหลาดจากนอกโลก มีหุ่นยนต์พูดได้มาร่วมกับ คน แสดงพันไฟแปลงร่าง เทาะไปมา แบบเรื่องอวตาร ทำนองนั้นแหละครับ

ท่านผู้อ่านกรุณาอย่าลืมนะครับว่า กับตันคอฟฟิน คนนี้แหละคือกับตันที่เดินเรือไป-มา จากสยามไปยุโรป ไปอเมริกา บรรดามิชชันนารีและแพทย์อเมริกันยุคแรก ที่เข้ามาทำงานเผยแผ่ศาสนาและรักษาคคนเจ็บป่วยใน สยามให้รอดตายจำนวนมากนั้น มีกับตันคอฟฟินเป็น ผู้ประสานงานอยู่หลังฉาก

กัปตันคอฟฟินกำลังเดินทางจากบอสตันในคืนนี้
เพื่อมาพบคุณ

กัปตันคอฟฟินไม่ได้พบอิน-จันมาราว 2 ปี เพราะ
ต้องไปเดินเรือทะเล ที่จะเดินทางมาพบเพื่อ
เคลียร์ปัญหาที่คาใจเรื่องเงินรายได้ และมาเกลี้ยกล่อม
ให้แผดหมึกกลับมาร่วมงานกันใหม่อีกครั้ง คราวนี้จะพา
ไปแสดงตัวที่ปารีส พร้อมทั้งยืนยันว่าสัญญาที่ทำไว้กับ
รัฐบาลสยามนั้นระบุน่า จะนำตัวแผดออกมาแสดงเป็น
เวลา 7 ปี ส่วนที่บอกกับนางนากว่าจะนำตัวมาแสดง 2
ปีครึ่งนั้น ก็เพื่อให้นางนากสบายใจเท่านั้น

ด้วยการชี้แจงของกัปตันคอฟฟินเช่นนี้ เหมือนเอา
น้ำมันสาดเข้ากองไฟ อิน-จันขะเขย่งการพูดคุยกับ
กัปตันคอฟฟินที่สุดสุด เพราะเพิ่งตาสว่างว่าโดนแหก
ตามาตลอด

กัปตันคอฟฟินไม่ย่อท้อลงทุนตั้งอยู่นาน แต่ทุก
อย่างสายเกินแก้ แผดสยามตั้งสติแล้วประกาศเลิก
คบค้าเด็ดขาดกับกัปตันคอฟฟิน

การเจรจาแบบแตกหักของคอฟฟินกับอิน-จันตรงนี้
อาจจะมิอาจนำเฝ้านโยบายบ้านทรายทองของสยาม
มีอิจฉาดารอน มีสงสาร มีรักมีโศก กลายเป็นเจ้าคิด
เจ้าแค้น

กัปตันคอฟฟินเมื่อได้รับการปฏิเสธแบบไม่มีเยื่อ
ใยจากอิน-จัน จึงพกเอาความแค้นไประบาย ไปปล่อย
ข่าวกับผู้คนทั้งหลาย ตีฆ้องร้องป่าวว่าไออิน-จันมัน
สำมะเลเทเมา เทียวช่องโสมณีนี ติดการพำนังงอมแงม
ความประพุดตีลือมเลี่ย

ทั้งหมดเพื่อการแก้แค้นอิน-จันที่ไม่กลับมาร่วมงาน
มีเกร็ดประวัติแบบตลกร้ายที่ขอนำมาแทรกอีก
เรื่องครับ

มนุษย์มีค่าเท่าาเมียงมอง

เหมือนกับทุกวันนี้ที่เราดูหนังที่มีมนุษย์ต่างดาว มี
สัตว์ประหลาดจากนอกโลก มีหุ่นยนต์พูดได้มาร่วมกับ
คน แสดงพลังแปลงร่าง เหาะไปมา แบบเรื่องอวตาร
ทำนองนั้นแหละครับ

ท่านผู้อ่านกรุณาอย่าลืมนะครับว่า กัปตันคอฟฟิน
คนนี้แหละคือกัปตันที่เดินเรือไป-มา จากสยามไปยุโรป
ไปอเมริกา บรรดามิชชันนารีและแพทย์อเมริกันยุคแรก
ที่เข้ามาทำงานเผยแผ่ศาสนาและรักษาคคนเจ็บป่วยใน
สยามให้รอดตายจำนวนมากนั้น มีกัปตันคอฟฟินเป็น
ผู้ประสานงานอยู่หลังฉาก

มีคนอเมริกันกล่าวในขณะที่คนอเมริกันผิวขาว
อยากดูลำตัวประหลาดของอิน-จันจากสยามนั้น พวก
คนอเมริกันเชื่อว่าคนสยามคงอยากสำรวจตรวจจ
ร่างกายของคนอเมริกันที่ไปทำงานในสยามมากกว่า
เสียอีก

ชีวิตเริ่มมั่งมีศรีสุข คณะจึงเดินทางลงไปรัฐทาง
ใต้อเมริกา ตัวอย่างเช่น การไปแสดงที่รัฐเคนตักกี มี
กำไร 413 เหรียญ ไปแสดงที่รัฐเทนเนสซีและอลาบามา
มีกำไร 1,105 เหรียญ ไปแสดงที่มิสซิสซิปปีกำไร 2,433
เหรียญ นี่เป็นผลจากการทำธุรกิจเอง คุมบุญชิงเอง นับ
ว่าเม็ดเงินดังกล่าวก็น่าจะมากอยู่

มีรายการจ่ายเงินค่าที่พักให้ทันตแพทย์ ชื่อ
แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ค่าตัดผม ทุกเดือนด้วย

ชีวิตของเด็กเลี้ยงเบ็ดจากเมืองแม่กลองใน
อเมริกายังต้องเดินต่อไป แผดเดินทางไปตามที่
สวรรค์ลิขิตมาให้ แบบไม่มีทางคาดเดาได้

กรุณาติดตามตอนต่อไปครับ

พลเอกนิพัทธ์ ทองเล็ก